

Sygn. akt III KS 23/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 maja 2022 r.,

w sprawie **A. Ś.**

oskarżonego z art. 220 § 1 k.k. i in.

skargi obrońcy

na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 grudnia 2021 r.,

sygn. akt V Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 13 września 2021 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 13 września 2021 r., sygn. akt II K [...], uniewinnił A. Ś. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegającego na tym, że w dniu 3 kwietnia 2019 r., będąc odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy na terenie fabryki mebli „P. S.A.” z siedzibą w K., przy ul. Ż. [...], pełniąc obowiązki prezesa zarządu „P. Spółka Akcyjna” z siedzibą w P., nie dopełnił wynikającego na jego osobie obowiązku z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, poprzez dopuszczenie do eksploatacji w oddziale fabryki mebli w K. pilarki wielopłytkowej wraz z

zamontowanymi na niej dwoma tarczami piły firmy „X.”, która nie posiadała wymaganych środków ochrony, przed dostępem do strefy niebezpiecznej (strefa cięcia, strefa obracających się pił), między innymi w postaci osłony blokującej z ryglowaniem, a tym samym naraził pracownika I. B., który przyczynił się do powstania zaistniałego wypadku na powstanie u jego osoby urazu ciała, poprzez pocięcie piłą tarczową prawej ręki, co spowodowało złamanie kości łokciowej, trójgraniastej, V kości śródręcza i paliczka bliższego 4 palca ręki prawej, powodując obrażenia ciała u pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją oskarżyciela publicznego. Prokurator, zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, iż materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony A. Ś. nie popełnił zarzucanego mu czynu, podczas gdy ponowna wnikliwa analiza materiału dowodowego bezsprzecznie wskazuje, że oskarżony A. Ś. pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki i będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną w spółce za bezpieczeństwo i higienę pracy, poprzez niedopełnienie tych obowiązków dopuszczając do eksploatacji w oddziale fabryki mebli w K. pilarkę wielopłytkową, która nie posiadała wymaganych prawem minimalnych środków ochrony naraził I. B. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz spowodował nieumyślnie u pokrzywdzonego obrażenia w postaci złamania kości łokciowej, trójgraniastej, V kości śródręcza i paliczka bliższego 4 palca ręki prawej, powodując obrażenia ciała u pokrzywdzonego na okres powyżej siedmiu dni.

Podnosząc ten zarzut, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka [...], Sąd Okręgowy w K. uwzględnił apelację prokuratora i uchylił wyrok Sądu Rejonowego w K., przekazując sprawę do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżony został skargą obrońcy oskarżonego, który zarzucił rażąco obrazę przepisu art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy brak było ku temu podstaw oraz poprzez błędne i przedwczesne uznanie, że w niniejszej sprawie zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie przepis art. 454 § 1 k.p.k. - Sąd drugiej instancji zaniechał usunięcia stwierdzonych uchybień, w tym przeprowadzenia postępowania dowodowego w wymaganym zakresie oraz dokonania wszechstronnej oceny całego zebranego materiału dowodowego, jak również ustaleń faktycznych i wykładni przepisu art. 220 k.k., a w konsekwencji zaniechał ustalenia, czy oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu.

W konkluzji skargi skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. jako sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Skarga nie jest zasadna i dlatego została oddalona.

Z uwagi na charakter przedstawionej w skardze argumentacji odnoszącej się do meritum sprawy – oceny dowodów, ustaleń faktycznych, wykładni przepisów prawa materialnego i dokonanej przez Sąd odwoławczy oceny prawnej zachowania oskarżonego zaznaczyć na wstępie trzeba, iż pozostaje ona bez znaczenia dla wyniku postępowania skargowego, gdyż dotyczy problematyki, która nie jest właściwa postępowaniu prowadzonemu w oparciu o przepisy rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego. Sąd Najwyższy w tym postępowaniu nie jest uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialność oskarżonego i do jego kompetencji nie należy orzekanie co do istoty sprawy. Stąd też Sąd Najwyższy w tym postępowaniu nie jest uprawniony, aby rozstrzygać o tym, czy dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena materiału dowodowego była prawidłowa, a dokonane

przez ten Sąd ustalenia faktyczne trafne czy też w tej kwestii rację należy przyznać Sądowi odwoławczemu. Nie może też rozstrzygać o trafności subsumcji dokonanych przez te sądy ustaleń faktycznych i wskazywać kierunku merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018, z. 3, poz. 23). Oznacza to, że w przypadku powołania się przez sąd odwoławczy na regułę *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k., kontrola skargowa obejmuje ocenę prawidłowości wykazania przez sąd drugiej instancji, że wyniki przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej dają podstawy do wydania wyroku skazującego, co jednak nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz zawarty w wymienionym wyżej przepisie.

Patrząc z tej perspektywy na rozstrzygnięcie kasatoryjne Sądu odwoławczego, stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy spełnił ciążące na nim obowiązki. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przeczy tezie postawionej w zarzucie skargi, że rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego było przedwcześnie i zostało wydane mimo braku podstaw do orzekania kasatoryjnego. Sąd odwoławczy, rozpoznając apelację prokuratora, kwestionującą prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, przedstawił u części motywacyjnej zaskarżonego wyroku argumentację wykazującą konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego ze względu na zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k.

Wskazując na wyrażone w formie pytań kluczowe dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności oskarżonego kwestie, Sąd odwoławczy stwierdził, że w realiach rozpoznawanej sprawy zachodzą przesłanki do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z art. 220 § 1 lub 2 k.k. Wnioski do jakich doszedł w tym zakresie oparł na przeprowadzonej i zobrazowanej w uzasadnieniu wyroku analizie ujawnionych w toku postępowania okoliczności i dokonanych ustaleniach faktycznych.

To czy stanowisko Sądu odwoławczego jest merytorycznie słuszne nie podlega badaniu w postępowaniu skargowym. Stąd też – jak to już zaznaczono na wstępie – wywody skarżącego sprowadzające się do negowania ustaleń faktycznych sądu odwoławczego, nie mogły doprowadzić do uwzględnienia wniesionej skargi. Niczego w tym zakresie nie zmienia powołanie się w niej na przedwczesność skarżonego rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby uchylenie orzeczenia Sądu pierwszej instancji było motywowane potrzebą uzupełnienia materiału dowodowego. Zauważyć zresztą trzeba, że kontekst ogólnego wskazania w skardze na potrzebę przeprowadzenia uzupełniającego przesłuchania oskarżonego, świadków czy też przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego nie tyle świadczy o brakach postępowania dowodowego, co jest wyrazem krytycznej oceny ustaleń Sądu odwoławczego, na dokonanie których – zdaniem skarżącej – nie pozwalał zebrany materiał dowodowy. Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

a.s.